

ΠΟΥ ΒΡΗΚΕ ΤΟΥΣ ΗΡΩΑΣ ΤΩΝ «ΑΘΛΙΩΝ» Ο ΒΙΚΤΩΡ ΟΥΓΚΩ

ΕΝΑΣ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΛΗΣΤΗΣ ΚΑΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΣ

Πώς δημιουργήθηκε ο Γιάννης 'Αγιάννης. 'Η θλιβερή ιστορία του κ. Μαγδαληνή. 'Υστερα από 48 χρόνια. 'Η αστυνομικές ειδήσεις κι' ο Ουγκώ. 'Ο καλός κάγαθος... διαρρηκτης Ζαντέν. Πώς παραστράφησε. Τό πρώτο του κλέψο. Στή φυλακή. Μετά την άποφυλάκισι. 'Ο μετανοημένος. 'Η ελεηρία Ρεζάλια. Στέν κακό δρόμο. 'Ενα φρικιαστικό έγκλημα. Είς θάνατον! Πρὸ τῆς λαιμητέμου, κτλ. κτλ.

ΙΑ ἑκατονταετηρίς κλείνει ἐφέτος ἀπὸ τότε ποὺ ὁ Βίκτωρ Οὐγκώ γνωρίστηκε μὲ τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνο ποὺ ἀποθανάτισε μὲ τ' ὄνομα Γιάννης 'Αγιάννης. Γιατὶ τὸν τύπο αὐτὸ δὲν τὸν δημιούργησε μὲ τὴ φαντασία του ὁ μεγαλοφυῆς συγγραφεὴς τῶν «'Αθλιῶν», μὰ τὸν πήρε ἀτόφιο σχεδὸν ἀπὸ τὴν πραγματικότητα.

Τὸ 1833, ἡ βασιλικὴ ἀστυνομία συνέλαβε τὸν κείνιο Μαγδαληνή. —μεταχειρίζομαι τ' ὄνομα ποὺ τοῦ ἔδωσε ὁ Οὐγκώ στὸ μυθιστορημια— ἓνα ἀπὸ τοὺς πρὸ φίλησους καὶ σεβαστοὺς πολίτας τῆς μικρῆς πόλεως Μπών, μὲ τὴν κατηγορία ὅτι ὁ ἔντιμος αὐτὸς κύριος ἦταν δραπέτης τῶν κατόρων. 'Απὸ τὴν ἀνάκρισι ἀπεδείχθη πρᾶγματι ὅτι ὁ κείνιος Μαγδαληνή» εἶχε καταδικαστεῖ πρὶν ἀπὸ σαράντα ὀκτὼ χρόνια στὰ κάτερα ἐπὶ ἀληθεία. Κατόρθωσε, ὅστόσο, νὰ δραπετεῖται καὶ ἀπὸ τότε ἔζησε στὸ Μπών, μὲ ψευτικὸ ὄνομα, μὲ ζωὴ ὑποδειγματικὴ καὶ ἀφορη, διακρινόμενος γιὰ τὰ εὐγενῆ καὶ φιλόφρονα αἰσθήματά του. Καὶ ὁ κ. Μαγδαληνή; θὰ ἔβλεπε τὰ μάτια του χωρὶς νὰ ὑποπτεῖται κανεὶς τὸ παρελθόν του, ἂν δὲν τὸν πρόβιθε μὲ μέρη στὴν ἀστυνομία ἕνας ἐξάδελφός του. Ἐξ αἰτίας κάποιου γρηματικῆς διαφοράς.

'Ο Βίκτωρ Οὐγκώ, ὁ ὁποῖος διάβαζε μὲ προσοχὴ ὅλες τὶς δικαστικὲς καὶ ἀστυνομικὲς εἰδήσεις στίς ἡμερησίους. Ἐλαβε γνώσι αὐτῆς τῆς δραματικῆς περιπέτειας. ἤγησε νὰ σχετιστῆ μὲ τὸν κρατούμενο καὶ σκέφτηκε νὰ τὸν χρησιμοποιήσῃ σ' ἓνα μεγάλο μυθιστορημια ποὺ σχεδίαζε νὰ γράψῃ. Κ' ἔτσι δημιουργήθηκε ὁ ἄθανατος τύπος τοῦ καλοῦ κ' αἰσθηματικοῦ Γιάννη 'Αγιάννη.

Τὴν ἴδια ὥρα ἐποχῆ, ἡ ἀστυνομία συνέλαβε κ' ἓνα ἄλλο κακοποιό, ὁ ὁποῖος ἐχρησίμευε ἔπισως ὡς πρότυπο στὸ Βίκτωρα Οὐγκώ. 'Ο κακοποιὸς αὐτὸς εἶχε γεννηθεῖ νὰ γίνῃ ἓνας καλὸς καὶ θεοφοβούμενος οἰκογενειάρχης. 'Αλλ' ἓνα σφοδρὸ περιστατικὰ καὶ πρὸ παντὸς ἡ μεγάλη καλοσύνη τῆς καρδιᾶς του καὶ τὰ φιλόφρονα αἰσθήματά του, τὸν ἔκαναν νὰ... ἐγκληματίσῃ καὶ νὰ πεθάνῃ στὴ λαιμητέμου!

'Ο Ζαντέν —ἔτσι λεγόταν ὁ φιλόφρονας αὐτὸς ἐγκληματίας— ἦταν ταβερνιέρης σ' ἓνα συνοικιακὸ δρόμο τῶν Παρισίων κ' ἐπιδέξιος κλειδαρᾶς, ἄνθρωπος ταπεινὸς καὶ ἥρεμος, ἀγαθὸς καὶ πονόψυχος.

Στὴν ταβέρνα του ὅμως σίχναζαν πολλοὶ ἔμποιοι τύποι, οἱ ὁποῖοι τοῦ ἔκαναν τακτικὰ προτάσεις νὰ χρησιμοποίησῃ μαζὺ τους τὶς γνώσεις ποὺ εἶχε γιὰ τὸ ὄνομα τῶν κλειδαριῶν, ληστεύοντας πλούσια σπίτια. 'Ο Ζαντέν στὴν ἀρχὴ δὲν ἤθελε νὰ γίνῃ συνένοχος διαρρηκτῶν. Μὰ οἱ πελάται του τοῦ ἐπανελάσαν τόσες φορές τὶς προτάσεις τους, ὥστε τὸν ἔκαναν στὸ τέλος νὰ δεχθῆ νὰ συνεργασθῆ μαζὺ τους, γιὰ νὰ μὴ τοὺς χαλάσῃ τὸ χατήρι.

Μὲ τὴν πρώτη ὥρα ἐδουλείας ποὺ ἔκανε ὁ Ζαντέν, συνελήφθη ἐπ' αὐτοφώρῳ, ἐνῶ οἱ σύντροφοὶ του κατόρθωσαν νὰ τὸ σκάσουν. Δικαστικὴ καὶ καταδικαστικὴ σὲ δέκα ἔτην καταναστασιακὰ ἔργα. 'Ὁστόσο, τὴν τελευταία στιγμῆ, τὰ κατὰφρον ἐμετατραπῆ ἡ ποιητὴ του σὲ τεσσάρων ἑτῶν φυλάκισι, ἐπειδὴ κατέδωσε τὰ ὄνομα τῶν συνένοχων του.

'Η φυλακὴ στάθηκε σωτηρία γιὰ τὸ Ζαντέν. Μέσω στὴ μόνωσι, ὁ φιλήσυχος αὐτὸς ἄνθρωπος συνασθάνθηκε τὸ μέγεθος τῆς καταπτώσεώς του, μετανόησε ἐλικρινᾶ γιὰ τὴν κακίη του πρὸς τὴν ἀποφάσισι νὰ ξαναμῆ στὴν εὐθεία ὁδὸ. Καὶ μὲ μίλι ἀποφυλακιστικῆς, ἡ πρώτη του δουλειὰ ἦταν νὰ πρᾶξῃ νὰ βοηθῆ τὸν ἀστυνομικὸ διευθυντῆ

καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν προστασία του.

—Σὰς παρακαλῶ, τοῦ εἶπε, νὰ μοῦ βοηθῆ δουλειὰ. Εἶμαι καλὸς κλειδαρᾶς. Δὲν θέλω νὰ ξανανοῖξω ταβέρνα, γιατί στὸ ἐπάγγελμα αὐτὸ ἔρχεται κανεὶς ἀναγκαστικὰ σ' ἐπαφῆ μὲ ὑποπτα στοιχεία.

'Ὅπως ἦταν ἐπιμένο, ὁ ἀστυνομικὸς διευθυντῆς οργανώθηκε ἀπὸ τὴν ἐμπροσθη αὐτῆ μετάνοια τοῦ Ζαντέν καὶ τὸν συνέστησε σ' ἓνα φίλο του κλειδαρᾶ.

'Ο Ζαντέν ἔδειξε τότε μὲ τὴ διαγωγή του, ὅτι ἦταν πρᾶγματι ἀπορασισμένος νὰ ἐξέλθῃ, μὲ μὴ ὑποδειγματικὴ τιμιότητα, γιὰ τὸ παλιὸ του ἁμάρτημα. Ἦταν τακτικὸς στὴν ἐργασία του καὶ διέθετε ἓνα μεγάλο μέρος ἀπὸ τὰ κέρδη του σ' ἐλεημοσύνης. Δὲν κάταψε, δὲν ἐσχύναζε σὲ ὑποπτα κέντρα, δὲν ἔβαζε διόλου στὸ στόμα του κωσά.

'Η ἁμαρτωλὴ αὐτῆ ψυχὴ εἶχε σωθεῖ. 'Ὁστόσο, ὁ δαίμων τοῦ πειρασμοῦ ἀγρυπνοῦσε. Καὶ μὰ ἡμέρα, μερικὸι παλιὸι φίλοι καὶ πελάται τοῦ Ζαντέν —διατρεπτεῖς διὰ διαρρηκτῆς— ἀνεκάλυψαν τὸ μαγαζὶ ποὺ δούλευε, καὶ προστάθησαν νὰ τὸν παρασύρουν καὶ πάλι στὴν ἄβυσσο, στὴν ὁποία εἶχαν πέσει κι' αὐτοῖ.

Οἱ ληστὰ εἶδαν κ' ἔπαθαν ὥσπου νὰ πείσουν τὸ Ζαντέν νὰ συνεργασθῆ καὶ πάλι μαζὺ τους. Κατόρθωσαν ὅμως στὸ τέλος νὰ τὸν παρασύρουν, χάρις ἰδίως στὴν ἐπέμβασι κάποιου Ροζάλιας, πρώην φιλενάδας του, ποὺ ἐξακολούθησε νὰ τὸν μαγνητίσῃ μὲ τὴν ὁμορφίαν της καὶ ποὺ τοῦ εἶχε φανεῖ πολλές φορές χηρῆσιν, τὸν κωσὸ ποὺ ἦταν στὴ φινιάκη. Κ' ἔτσι ὁ Ζαντέν ξαναγεννήθηκε ληστής, χωρὶς ὅμως νὰ ξεφορτώσῃ ἀπ' τὴν καρδίαν του ὅλα τ' ἀγαθὰ καὶ εὐγενεῖς αἰσθήματα ποὺ εἶχαν ἀναπτυσθεῖ στὸ μετὰξυ.

Καὶ μποροῦμε τώρα νὰ τοῦμε, χωρὶς δισταγμό, ὅτι ὁ Ζαντέν ἵπρηξε ἐπὶ πολλὰ χρόνια ἓνας φιλόφρονας... ληστής! Κάποτε εἶχε υπεὶ στὸ ἔκτο πάτωμα ἑνὸς στατιοῦ, στὴν ὁδὸ Ρουαγιάλ, γιὰ νὰ κλέψῃ. Μὰ ὅταν ἀντίκρισε γύρω του ἓνα ἔλεεινὸ κρεβάτι, διῶ σπασιμένες καρδιές, ἓνα μισοφραγμένον χαλὶ καὶ μερικὰ παιδιάκια ἑσπῆλα, κόλλησε μελαγχολικὰ τὸ κεφάλι του, ψιθυρίζοντας:

—'Υπάρχουν στὸν κόσμῳ πολλοὶ ποὺ εἶνε πρὸ δυστυχισμένοι ἀπὸ μένα!...

Καὶ ἔφυγε, ἀφίοντος σ' ἓνα τραπέζι τὰ διῶ πεντόφραγκα ποὺ εἶχε ἐτάνω του, γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὴν ἀναξιοπαθοῦσα οἰκογένεια ποὺ ἔμενε σ' ἐκεῖνη τὴν τρώγλη!

'Ἐνα ἄλλο βράδυ, μπῆκε σ' ἓνα σπίτι ποὺ φαινότανε πλούσιο ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴ του ἐμφάνισι, διᾶλεξε ἓνα δωμάτιο κ' ἔσπασε τὴν κλειδωνιά τῆς πόρτας. Μὰ ὅταν μπῆκε στὸ δωμάτιο, εἶδε κ' ἐκεῖ ἓνα ἔλεεινὸ καὶ τρισάβλιο στρώμα, μερικὰ κοφελισμένα ρούχα κρημασιμένα στὰ καρφὰ καὶ σ' ἓνα τραπέζι, ἓνα ξεροκόμματο μὲ λίγῳ τυρὶ δίπλα. Ὅστε μὰ καρφέλια δὲν ὑπῆρχε στὸ δωμάτιο ἐκεῖνο.

Στὸ στρώμα ἦταν πεταμένο ἓνα εἰδοποιητήριο τοῦ σπιτονοικοκυρῆ, ποὺ πληροφόροῦσε τὸ νοικοκυρῆ, ὅτι ἂν δὲν πληρώσει ὡς τὸ βράδυ τὰ ἀφειλόμενα εἰσοσι φράγκα, θὰ τὸν πετοῦσε ἔξω. 'Ο Ζαντέν ἐνοίωσε τὴ σπλαγχνικὴ καρδίαν του νὰ ματῶνῃ ἀπὸ πόνο, ἀντικρίζοντας τὸ θλιβερό ἐκεῖνο θέαμα, ξανάκλεισε τὴν πόρτα κ' ἔτρεξε νὰ βοηθῆ τὸ σπιτονοικοκυρῆ... γιὰ νὰ τοῦ βοηθήσῃ τὸ νοκὸ τοῦ φτωχοῦ νοικοκυρῆ!

Θὰ μποροῦσαμε νὰ σὰς παραθέσουμε ἄπειρα τέτοια δείγματα τῆς ἀγγελικῆς καλοσύνης αὐτοῦ τοῦ ληστοῦ. 'Ο Ζαντέν πραγματοποιοῦσε τὸν ἰδανικὸ τίπο τοῦ εἰρησάτου τῶν ἀδικοημένων ποὺ εἶχαν φαντασθεῖ οἱ ἐπαρκελλιδιογράφοι τοῦ παλιοῦ καλοῦ καιροῦ. Καὶ ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι δὲν ἔκανε τίποτ' ἄλλο, παρὰ νὰ μοιράσῃ σταῶς φτωχοῦς τὰ

'Ο Βίκτωρ Ουγκώ

χρήματα που έλεθε απ' τους πλουσίους.

"Αν ο φιλόδημος αυτός ληστής περιώριζε εδώ το ρόλο του, θα έπαιρνε στην ιστορία μια θέση δίπλα στους ενεργέτας της πασχούσης άνθρωπότητας. Μά ο Ζαντέν άγαπούσε τόσο τους φτωχούς, ώστε προς χάριν τους έγινε και δολοφόνος. Δέν ήθελε βέβαια να χύσει ανθρώπινα αίμα ό αλοθηματικός αυτός τύπος που σπενεινέτο με τό θέαμα της δυστυχίας των άλλων. Κι όμως έγγλυμάτισε. Τόν κατέστρεψε ή ύπερβολική καλωσύνη της καρδιάς του!

***

Τήν πρωτοχρονιά άκριβώς του 1838, κάποιος παλιός φίλος του Ζαντέν, Φρεσάρ όνοματι, πήγε και τόν βρήκε σπίτι του, για να τόν εύχηθή για τόν καινούργιο χρόνο. 'Ο Ζαντέν τόν πήρε και φάγαμε μαζί σ' ένα ξεπιατόριο. 'Η ήμέρα ήταν έξαισία, Χαρά Θεού.

— Δέν πάμε να κάνουμε κανένα περίεργο στά κεντρικά βουλιδάκια; πρότεινε ό Ζαντέν στον φίλο του, ενώ έπιναν τόν καφέ τους. Πάμε να δούμε λίγο κόσμο...

— Ευχαριστώ! τού άποκρίθηκε ό Φρεσάρ. Μά δέν μπορώ να ρθώ μαζί σου, Ντρέιτμαν ά παρουσιαστώ στον κόσμο. Δέν κυττάς σέ τί χάλια είμαι;

Πράγματα τού ρούχα του Φρεσάρ ήταν γλυκοπαλιωμένα και μαυτιρούσανε, ότι ό κάτοχός τους δέν βρισκόταν σ' άνθηρή οικονομική κατάσταση. 'Η τρυφερή καρδιά του Ζαντέν συγκινήθηκε για μιá άκόμα φορά.

— Μή στενοχωριέσαι γι' αυτό; είπτε του φίλου του. Σέ δυό ώρες θά είσαι τού κοιτουδι.

Και ό Ζαντέν ξεκίνησε να πάη να βρη καινούργια ρούχα για τού φίλο του. Δέν είχε στην τσέπη του τά χρήματα που χρειαζόνταν για τήν αγορά ενός κοστούμιού. Κοιβαλιόσε όμως μαζί του ένα μάστο άντιλιειδιά.

'Η Μοίρα του τόν έσπρωξε να μιή η άντικειδή σ' ένα σπίτι στον όδο των Μικρών Σταύλων. Μά όταν τρέπωσε μέσα στο δωμάτιο που άνοιξε, αντίκρουσε μπρός του μιá νεαρή ύπηρετία, τήν 'Εριάν; Ντεζρέ, ή όποία άρχισε άμέσως να ουριάζη, μόλις τόν είδε. Τότε ό Ζαντέν πρόσεξε, ότι πάνω σ' ένα τραπέζι ήταν άκουμαμένο ένα κομμάτι μαγαίρι. Ζαλιωμένος όπως ήταν, τό άρπαξε και τό βύθισε τρεις φορές στο στήθος της 'Εριάν; Κι ή ύπηρετία έπεσε κάτω, για να μη ξανασησθώη ποτέ πειά...

"Όταν ό Ζαντέν είδε τήν 'Εριάν; έπιλομένη μπροστά του άκίνητη, πλέοντας στό αια της, που έτρεχε άφθονο από τις τέσσερες πλευρές της, όταν κατάλαβε τέλος πώς είχε σκοτώσει άνθρωπο, κόντεψε να τρελλαθή από τήν άτελεισία του. 'Εφυγε από τό καταραμένο εκείνο δωμάτιο και περιεπλανάτο έντεκα όλόκληρες μέρες εδώ και κει. Τέλος, τόν συνέλαβαν, 'Ομιολόγησε συντετριμμένος τό έγγλυμά του και στο δικαστήριο έξώρισε τους δικαστάς του να τόν καταδικάσουν σέ θάνατο.

— Δέν μπορώ πειά να ζήσω, είπτε με παιθιακή φωνή, άντικρύζοντας πάντοτε μπροστά μου τό άκουάθρογο θύμα μου! Τι δύσπρα βλέπω. Θεέ μου! Τι τρομαχτικός έφιάλτες! Δέν γεννήθηκα για να κάνω φονικό!...

Δέν έλεγε ψεύματα ό καιμένος ό Ζαντέν. Κι οι δικαστάς, συγκινημένοι απ' τή μετάνοιά του, τού έκαναν τή χάρι που τους ζήτησε και τόν έστειλαν στην καριανόλα. 'Ο φιλόδημος έγγλυματίας έδειξε ως τήν τελευταία στιγμή παραδειγματικό θάρρος. Φαινότανε σαν ν' άκουονοιενε θά πειθνη, για να πάψη η άντικρύση τού φάντασμα της ύπηρετίας. Και πέθανε σαν γενναίος.

ΤΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΠΑΣΧΑΛΙΝΑ ΕΘΙΜΑ

Στήν Κέρκυρα τ' αύγά της Λαμπρής βράνοντα τή Μεγάλη Πέμπτη σέ πλήρη χύτρα, ή όποία όμως πρέπει νάιναι έντελώς καινούργια, γιατί θά ήταν μεγάλη άσέβεια άν βράνονταν σε τσουκάλι που τό έχουν ήδη μεταχειρισθεί σέ άλλες χρήσεις.

'Η πλήνη αυτή χύτρα, μετά τό βάψιμο των Πασχαλιών αυτών, χρησιμοποιείται στην κουζίνα μόνο μέ τήν Πεντηκοστή.

Τή Μεγάλη Παρασκευή κανένα σπίτι δέν στρώνει τραπέζι. 'Ολοι τρώνε στο πάδι και μόνο νησίσιμα φαγητά.

Τό Μέγα Σάββατο δέν υπάρχει συνήθως κρέας στην πόλη, ούτε στην έξοχη, γιατί τ' άρνά σφάζονται μόλις άκουστούν ή καμπάνες της 'Αναστάσεως. Τότε επίσης ρίχνουν από τά παράθυρα θρυμμαπιζοντάς, τα στίς πέτρες δσα άχρηστα πηλινα και γυάλινα σκευή βρίσκονται στο σπίτι. Τό θρυμμάσιμα αυτό τό λένε: «κομματίες».

Στή Ζάκυνθο τή Μεγάλη Πέμπτη δέν χτυπούν ή καμπάνες. Κι αυτό τό λένε: «Χηρέψαν ή καμπάνες».

'Επίσης κι' εκεί, καθώς και στην Κέρκυρα, δέν στρώνουν τραπέζι τή Μεγάλη Παρασκευή, αλλά λίγο τρώνε στο πάδι μαρούλια ίδιως με ζύδι, εις άνάμνηση του όδους με τό άποίο έπότισαν οι 'Εβραίοι τού Χριστού. Πολλές δημοκόλητες γυναίκες μάλιστα βράζουν μέσα στο ζύδι λίγη καννά από τήν κατινόδοχο, συμβολίζοντας έτσι και τή σχολή που έπε ό Χριστός.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΕΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Πώς καθαρίζουν οι καθρέφτες, τά κρύσταλλα και τά έπιπλα. "Ένας άσφαλής τρόπος για ν' άπαλλαγούμε απ' τά μυρμηγκια. Πώς καθαρίζουν τά μελανοδοχεία. Προς άπομάκρυνσιν των κουνουπιών. Πώς θεραπεύονται τά έγκυμάτα.

Οι καθρέφτες καθαρίζουν εύκολώτατα άν τους πλύνετε με ζεστό νερό, μέσα στο όποιο θάχετε ρίξει λίγο καλό ζύδι και άνάλογη τοιμμένη κωμώλια. Τό οινόπνευμα επίσης καθαρίζει θαυμάσια τό γυαλί και τά κρύσταλλα. Τό σφογγίωμα όμως πρέπει να γίνεται με μαλακό πανί ή με δέρμα, από τό χνουδατό του μέρους.

***

Τά χρωματισμένα έπιπλα, τά πλαίσια των θυρών, κτλ. κτλ. καθαρίζονται με τόν άκόλουθο τρόπο:

Μέσα σ' ένατό δομάει νερό ρίχνετε μισό κουτάλι άσβέστη κι' ένα κουτάλι σόδα και τ' ανακατεύετε καλά μ' ένα ξύλο. Μ' ένα σφουγγάρι κατόπιν βουτηγμένο στο ύγρο αυτό, περνάτε έλαφρά τά έπιπλα που θέλετε να καθαρίσετε, τρίβοντας με περισσότερη δύναμη τά μέρη εκείνα, στα όποια υπάρχουν παλιές κηλίδες. Τά περνάτε ύστερα με καθαρό νερό και τά σκουπίζετε μ' ένα στεγνό μαλακό πανί.

***

Τά άργυρά σκευή, κουτάλια, πιάτα, κτλ. παρουσιάζουν συνήθως επάνω τους μερικά μαυροκοκκινοτά στίγματα. Τά στίγματα αυτά έξαιλείνονται εύκολώτατα, άν τρίψετε τά σκευή με αιδάλη της κατινόδοχου (κατινά).

***

Για τήν καταστροφή των μυρμηγκιών —τόρα μάλιστα πούχεται καλοκαίρι— ύπάρχει ό άκόλουθος τρόπος:

'Ός γνωστό, τά μυρμηγκια άγατούν ιδιαίτερος τό άμω κρέας. Κόψετε λοιπόν ένα κομμάτι άμωπ σιμπού και βάλτε το μπρός στην τρύπα τους ή στο μέρος όπου μαζεύονται τά περισσότερα μυρμηγκια.

Μέσα σέ λίγα δευτερόλεπτα, τό σιμπού θά γεμίση κυριολεκτικώς από τά έντολητικά ζώδια. Τά παίρνετε λοιπόν και τά ρίχνετε στη φωτιά ή σέ βραστό νερό.

'Επαναλαμβάνοντας τήν μέθοδο αυτή πολλές φορές, θά κατορθώσετε ν' άπαιλλαγίτε απ' τά μυρμηγκια, μέσα σέ μιá μέρα.

***

"Όταν τά μελανοδοχεία εινε από γυαλί ή από πορσελίανη, καθαρίζουν εύκολώτατα μ' ένα κομμάτι ταστόχαρτο βρεγμένο και βουτηγμένο σέ ψηλή άμω. Τρίψετε μ' αυτό τις κηλίδες της μελάνης και έξαιλείνονται άμέσως κι' εύκόλως.

Για τό καθάρισμα των μελανοδοχείων από μέταλλο, από άργυρο ή από χαλκό ή επινικημένο σίδηρο, χρησιμοποιείτε τό έξής μέσον: Παιρνετε ένα πανί βρεγμένο σέ διάλυση χλωρίου και άσβέστου και τό τρίψετε όσο να λαμποκοπήσουν. Με τόν τρόπο αυτόν τού καθαρσιματος, ούτε τή γυαλίδα τους χάνουν, ούτε φεύγει ή επινικέλωσις των.

***

Εινε γνωστό πόσο προσελκίζονται από τό φως τά κουνουπια και πώς μπαίνουν σμήνη όλόκληρα από τ' άνοιχτά παράθυρα.

Βρισκόμαστε τότε στην άνάγκη ή να κλείσουμε πάρες και παράθυρα και να τυραννηθούμε από τήν καλοκαιριάτικη ζέση ή να τ' άφήσουμε άνοιχτά και να υποστούμε τις δαγκωματιές των κουνουπιών και τις δειψαλέες άφαιμάξεις των.

'Αλλά ύπάρχει ένας τρόπος άπολύτουτος και έντελώς άνέξοδος, για να έμπούσουμε τήν είσοδο των άπαισιών αυτών έντόμιων στο δωμάτιό μας.

Παιρνουμε δηλαδή ένα σίδηρο κι' άφου τό κοκκινίσουμε στη φωτιά, τό τοποθετούμε επάνω σ' ένα τούβλο μέσα στο δωμάτιό μας. 'Επάνω στό σίδηρο αυτό ρίχνουμε μερικά κομματά ζάχαρη και κασόν. 'Η όσμη της καιμένης ζάχαρης εινε τόσο άποκρουστική για τά κουνουπια, ώστε, όπως ήλθαν κατά σμήνη, έτσι άκριβώς και θά φύγουν.

'Εάν όμως σάς τοιμηθούν όποσδήποτε, για να μην έχετε τά άσχημα εκείνα έρυθρωτά στίγματα, αλείψετε τό μέρος που τοιμημάτος με χυμό λεμονού ή με ζύδι και προλαμβάνετε τό κακό.

***

Για τά έγκυμάτα, ή καλύτερη θεραπεία εινε ή έξής: 'Ανακατέψτε καλά μ' ένα κουτάλι 64 γραμμαρία Essense de Terebinthine και 64 γραμμαρία έλαόλαδο. Κατόπιν προσθέστε ένα κουτάλι τού καφέ άσβέστη, που νάχη σβιστεί προηγουμένως στο νερό.

Με τό ύγρο αυτό βρέχετε πανά και τά έπιθέετε στο έγκυμα, τού όποιου ό πόνος και ή φλόγωσις περνούν σχεδόν άμέσως.

